

03-01-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"হে মৰমৰ সন্তানসকল, বুদ্ধিৰ যোগ পিতাৰ লগত লগাই থাকা, তেতিয়া দীঘলীয়া যাত্ৰা সহজে পাৰ হ'ব পাৰিবা"

*প্ৰশ্ন:- পিতাৰ ওচৰত বলি যোৱাৰ কাৰণে কোনটো কথা পৰিহাৰ কৰা উচিত?

*উত্তৰ:- দেহৰ অভিমান। দেহ অভিমান আহিলে মানে মৰিলা, ব্যভিচাৰ হ'ল। সেইবাবে বলি হোৱা সন্তানসকলৰ হৃদয় বিদীৰ্ণ হয়। তেওঁৰ ওপৰতে বলিহাৰ যাব লাগে, তেওঁৰ শ্ৰেষ্ঠ মতত চলিব লাগে।

*গীত:- হে ৰাতিৰ পথিক, থমকি নৰ'বা...

ওম শান্তি। ভগৱানে নিজৰ সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাই আছে। এয়া কোনো মানুহ নহয়। গীতাত লিখা আছে কৃষ্ণ ভগৱানে কৈছে। এতিয়া শ্ৰীকৃষ্ণই গোটেই দুনিয়াকে মায়া ৰাৱণৰ পৰা ৰক্ষা কৰা এয়া সম্ভৱ নহয়। পিতাই আহি সন্তানসকলৰ উদ্দেশ্য বুজাইছে যিসকলে পিতাক নিজৰ কৰি লৈছে আৰু পিতাৰ সন্মুখত বহি আছে। কৃষ্ণক পিতা বুলি কোৱা নহয়। পিতাক কোৱা হয় পৰমপিতা, যিজন পৰমধামৰ বাসিন্দা। আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভগৱানক মনত কৰে। পিতাই সন্মুখত আহি বুজাই যে মই তোমালোকৰ পিতা, পৰমধামত বাস কৰোঁ। মই সকলো আত্মাৰ পিতা। ময়ে কল্পৰ আগতে সন্তানসকলক আহি শিকাইছিলো যে বুদ্ধিৰ যোগ মোৰ পৰমপিতাৰ লগত লগোৱা। আত্মাৰ লগতে কথা পতা হয়। আত্মাই যেতিয়ালৈ শৰীৰলৈ নাহে তেতিয়ালৈ চকুৰে দেখা নাপায়। কাণৰ দ্বাৰা নুশনে। আত্মা অবিহনে শৰীৰ জড় হৈ যায়। আত্মা চেতনা শক্তি আছে। গৰ্ভত সন্তান আছে, কিন্তু আত্মা যেতিয়ালৈ প্ৰৱেশ নকৰে তেতিয়ালৈ লৰচৰ কৰিব নোৱাৰে। এনেকুৱা চৈতন্য আত্মাৰ লগত পিতাই কথা পাতে। তেওঁ কয় মই এই শৰীৰ ঋণ লওঁ। মই আহি সকলো আত্মাক নিজৰ ঘৰলৈ ঘূৰাই লৈ যাওঁ। পুনৰ যিসকল আত্মা সন্মুখত আহে তেওঁলোকক আহি ৰাজযোগ শিকোঁ। গোটেই দুনিয়াক ৰাজযোগ নিশিকাওঁ। কল্পৰ আগত শিকাবোৰেহে শিকি আছে।

এতিয়া পিতাই কৈছে যে বুদ্ধিৰ যোগ অন্ত সময়লৈ পিতাৰ লগতে লগাই থাকিবা, বন্ধ নকৰিবা। স্ত্ৰী আৰু পুৰুষে প্ৰথমে এজনে আনজনক নাজানেই। অংগীকাৰ হোৱাৰ পিছত কোনোৱে ৬০-৭০ বছৰ একেলগে থাকে। গোটেই জীৱন শৰীৰকে মনত কৰে। এজনে ক'ব এয়া মোৰ পতি, আনজনে ক'ব এয়া মোৰ পত্নী। এতিয়া তোমাৰ অংগীকাৰ নিৰাকাৰৰ লগত হৈছে। নিৰাকাৰ পিতাই আহি অংগীকাৰ কৰাইছে। তেওঁ কয় – কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ মই সন্তানসকলৰ নিজৰ লগত অংগীকাৰ কৰাওঁ। মই নিৰাকাৰ, এই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ। সকলোৱে কয় – এই মনুষ্য সৃষ্টি ধৰ্মপিতাই (God Father) ৰচনা কৰিছে। তোমালোকৰ পিতা সদায় পৰমধামতে বাস কৰে। এতিয়া কৈছে – মোক মনত কৰা। যাত্ৰা দীঘলীয়া হোৱা বাবে বহুত সন্তানে ভাগৰি যায়। বুদ্ধিৰ যোগ পুৰা লগাব নোৱাৰে। মায়াৰ বহুত উজুটি খাই ভাগৰি পৰে, মৰিও যায়। পিছত হাত এৰি দিয়ে। কল্পৰ আগতেও এনেকুৱা হৈছিল। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা, তেতিয়ালৈকে মোক মনত কৰিবা। স্ত্ৰীৰ স্বামী মৰি যায়, তথাপিও মনত কৰি থাকে। ইয়াতে স্বামী বা পিতাই এনেকৈ এৰি থৈ নাযায়। তেওঁ কয় – মই তোমালোক প্ৰেমীকাসকলক লগত লৈ যাম। কিন্তু ইয়াৰ বাবে সময় লাগিব। ভাগৰি নাযাব। মূৰৰ ওপৰত বহুত পাপৰ বোজা আছে, যোগৰ দ্বাৰাহে সেয়া নাইকিয়া হ'ব। যোগ এনে হ'ব লাগে যে অন্ত সময়ত পিতা বা প্ৰেমীকৰ বাহিৰে আন কোনোও মনলৈ নাহে। যদি আৰু কিবা মনলৈ আহে তেতিয়া ব্যভিচাৰ হৈ গ'ল, পুনৰ পাপৰ দণ্ড ভুগিব লাগিব। সেয়েহে পিতাই কৈছে – হে পৰমধামৰ পথিক, ভাগৰি নাযাব।

তোমালোকে জানা মই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছো আৰু শংকৰৰ দ্বাৰা সকলো ধৰ্মৰ বিনাশ কৰাওঁ। এতিয়া সকলোৱে মিলি সন্মিলন কৰি আছে যে সকলো ধৰ্ম মিলি কেনেকৈ এক হৈ যাওক, সকলোৱে কেনেকৈ শান্তিত থাকিব পাৰে, তাৰ ৰাস্তা উলিয়াব লাগে। এতিয়া অনেক ধৰ্মৰ এক মত হ'বই নোৱাৰে। এটা মতেৰেহে এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। সেই সকলো ধৰ্ম সৰ্বগুণ সম্পন্ন, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হ'লেহে পৰম্পৰে ক্ষীৰখণ্ড হ'ব পাৰিব। ৰামৰাজ্যত সকলোৱে ক্ষীৰখণ্ড আছিল। জন্তুবোৰেও হাই-উৰুমি নকৰিছিল। ইয়াতে ঘৰে-ঘৰে কাজিয়া। কাজিয়া তেতিয়া কৰে যেতিয়া তেওঁৰ কোনো শাসক বা প্ৰধান (Lord and Master) নাথাকে। নিজৰ মা-পিতাককে নাজানে। তেওঁলোকে গায় – তুমি মাতা-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ...

তোমাৰ কৃপাৰে সুখ অধিক পোৱা যায়... সুখ অধিক এতিয়া পোৱা নাযায়। তেতিয়া কোৱা হয় মা-পিতাৰ কৃপা নাই। পিতাকে নাজানিলে কৃপা কেনেকৈ কৰিব? তেনেহ'লে শিক্ষকৰ পৰামৰ্শত চলা কৃপা হ'ব। তেওঁলোকে কৈ দিয়ে ভগৱান সৰ্বব্যাপি, তেনেহ'লে কোনে কাৰ ওপৰত কৃপা কৰিব। কৃপা কৰা আৰু লোৱা দুজন হোৱা উচিত। ছাত্ৰই প্ৰথমে শিক্ষকৰ ওচৰত পঢ়ক। এই কৃপা নিজে নিজৰ ওচৰত কৰক। পিছত শিক্ষকৰ পৰামৰ্শত চলক। পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতাও লাগিব। এয়া পিতায়ো হয়, শিক্ষক আৰু সৎগুৰুও হয়। তেওঁকে পৰমপিতা, পৰম শিক্ষক, পৰম সৎগুৰুও বোলা হয়। পিতাই কয় মই কল্প কল্পই এই প্ৰতিষ্ঠাৰ কাম কৰোঁ। অপৰিত্ৰ দুনীয়াক পৰিত্ৰ বনাওঁ। বাবা বিশ্ব সৰ্বশক্তিমান। সেয়ে world authorityৰ ৰাজ্য বৰ্তাই ৰাখে।গোটাই সৃষ্টিত এক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। তেওঁলোকৰ almighty authority আছিল। তাত কোনেও যুদ্ধ বা কাজিয়া আদি কৰিব নোৱাৰে। তাত মায়াই নাই। সোণালী যুগ, ৰূপালী যুগ। সত্যযুগ ক্ৰেতাক স্বৰ্গ বা বৈকুণ্ঠ বুলি কোৱা হয়। সকলোৱে গায় – বৃন্দাৱনলৈ ব'লা, ৰাধা-কৃষ্ণক মনত কৰা... কোনেও নাযায়। কেৱল মনত কৰে। এতিয়াতো মায়াৰ ৰাজ্য। সকলোৱে ৰাৱণৰ মতত চলে। দেখাত সকলোৱে ডাঙৰ ডাঙৰ ভাল মানুহ। ডাঙৰ ডাঙৰ উপাধি লাভ কৰে। শৰীৰেৰে অলপ সাহস দেখুৱালে বা ভাল কাম কৰিলে উপাধি লাভ কৰে। কোনোৱে দৰ্শনৰ ডক্টৰেট, কোনোৱে কি... এনেকুৱা এনেকুৱা উপাধি লাভ কৰে।এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা। নিশ্চিতভাৱে ভাৰতৰ সেৱা অৰ্থে। তোমালোকে দৈৱী ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছা। যেতিয়া প্ৰতিষ্ঠা হৈ যাব, তেতিয়া তোমালোকে উপাধিবোৰ পাব। সূৰ্যবংশী ৰজা-ৰাণী, চন্দ্ৰবংশী ৰজা-ৰাণী... এনেকৈ তোমালোকৰ ৰাজ্য চলিব। তাত কোনো উপাধি নোপোৱা। তাত কোনো দুখৰ কথাই নাই, কোনে কাৰ দুখ দূৰ কৰি সাহস দেখুৱাব... উপাধি ল'ব। যিবোৰ ৰীতি-নীতি ইয়াত আছে সেয়া তাত নাথাকে আৰু লক্ষ্মী-নাৰায়ণো এই অপৰিত্ৰ দুনীয়ালৈ আহিব নোৱাৰে। এই সময়ত কোনো পৰিত্ৰ দেৱতা নাই। এইখন অপৰিত্ৰ অসুৰৰ দুনীয়া। অনেক মত-মতান্তৰত জুৰুলা হৈ গৈছে। ইয়াতে এটাই শ্ৰেষ্ঠ মত, যাৰদ্বাৰা ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। হয়, চলোতে চলোতে কিছুমানৰ মায়াৰ কাইট লাগি গ'লে যুদ্ধ কৰিবলৈ ধৰে। সেইবাবে পিতাই কয় – সদাই শ্ৰেষ্ঠমতত চলা। নিজৰ মনৰ মতত চলিলে ঠগ খাব। সত্য পিতাৰ মতত চলিলে সঁচা উপাৰ্জন হ'ব। নিজৰ মতত চলিলে নাও ডুবিব। কিমানজন মহাবীৰ শ্ৰেষ্ঠমতত নচলা বাবে অধোগতি গ'ল। তোমালোক সন্তানসকলে সংগতি পাব লাগে। শ্ৰীমতত নচলিলে আৰু দুৰ্গতি হ'ব, পিছত বহুত পশ্চাতাপ কৰিব লাগিব। পুনৰ ধৰ্মৰাজপুৰীত শিৱবাবাই এই শৰীৰত বহি বুজাব যে মই তোমালোকক এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা ইমান বুজালো, পঢ়ালো, কিমান পৰিশ্ৰম কৰিলো। কোনোৱে শ্ৰেষ্ঠমতত চলিম বুলি পত্ৰ লিখে। কিন্তু নচলে। শ্ৰেষ্ঠ মতৰ কেতিয়াও উলংঘন কৰিব নালাগে। যিয়েই নহওক পিতাই সতৰ্ক কৰি দিব। পিতাক পাহৰি গ'লে কাঁইটে বিধে। সংগতি কৰা পিতাৰ পৰা ৩ মাইল দূৰতে পলাই ফুৰে। তেওঁলোকে গায় – বলিহাৰ যাওঁ, সমৰ্পিত হওঁ। কিন্তু কাৰ ওপৰত? এনেকৈতো নিলিখে সন্যাসীৰ ওচৰত সমৰ্পিত হওঁ! ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ ওচৰত সমৰ্পিত হওঁ। সমৰ্পিত হ'ব লাগে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ওচৰত। কোনো মানুহৰ ওচৰত নহয়। পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা যায়। পিতাই সন্তানৰ ওচৰত সমৰ্পিত হয়। ইয়াতে বেহদৰ পিতাই কৈছে – মই সমৰ্পিত হ'বলৈ আহিছো। কিন্তু পিতাৰ ওচৰত সমৰ্পিত হ'বলৈ সন্তানসকলৰ হৃদয় বিদীৰ্ণ হৈ যায়। দেহ অভিমান আহিল মানে মৰিলা, ব্যভিচাৰ হ'ল। স্মৃতিত সেই এজনে থকা উচিত। তেওঁৰ ওচৰতে সমৰ্পিত হোৱা উচিত। এতিয়া নাটক শেষ হ'ব। এতিয়া আমি উভতি যাব লাগে। বাকী মিত্ৰ সম্বন্ধীয় সকলোৱে সমাধিস্থ হ'ব। তেওঁলোকক মনত কৰিলে কি পাবা? এয়া বহুত অভ্যাস কৰিব লাগে। তেওঁলোকে কয় – ওপৰলৈ উঠিলে অমৃতৰসৰ সোৱাদ পাবা... জোৰেৰে বাগৰিলে পদ হেৰুৱাই পেলাবা। এনে নহয় যে স্বৰ্গলৈ নাহিবা। কিন্তু ৰজা-ৰাণী আৰু প্ৰজা হোৱাৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য আছে নহয়নে? ইয়াতে থলুৱা মানুহক চোৱা আৰু মন্ত্ৰীসকলক চোৱা। পাৰ্থক্য আছে নহয়নে। সেইবাবে পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কোনোৱে বাগৰি গ'লে একদম অপৰিত্ৰ হৈ যায়। শ্ৰেষ্ঠ মতত নচলিলে মায়াই নাকত ধৰি একেবাৰে নৰ্দমাত পেলাই দিয়ে। বাপদাদাৰ হৈ পুনৰ বিশ্বাসঘাতকতা কৰা মানে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে যোৱা। সেয়েহে পিতাই কয় – খোজে প্ৰতি সতৰ্ক হৈ চলা। এতিয়া মায়াৰ অন্ত হ'বলৈ গৈ আছে। মায়াই বহুতকৈ বগৰাই দিয়ে, সেইবাবে সন্তানসকলে সাৱধান হৈ চলিব লাগে। ৰাস্তা অলপ দীঘল, পদবীও ডাঙৰ। যদি বিশ্বাসঘাতক হোৱা, শাস্তিও ডাঙৰ হ'ব। যেতিয়া ধৰ্মৰাজ বাবাই শাস্তি দিয়ে তেতিয়া বহুত যাতনা দিয়ে। যি কল্প কল্পৰ কাৰণে নিৰ্ধাৰণ হৈ যায়। মায়াও বহুত শক্তিশালী। পিতাৰ অকণমান অসন্মান কৰিল মানে মৰিলা। কোৱা হয় – সৎগুৰুৰ নিন্দক লক্ষ্যত উপনীত হ'ব নোৱাৰে। কাম-ক্ৰোধৰ বশীভূত হৈ উল্টা কাম কৰিবলৈ লয়। পিতাৰ নিন্দা কৰিলে মানে শাস্তিৰ খোৱাৰ বাবে নিমিত্ত হৈ যায়। যদি খোজে খোজে পদম কৌটি উপাৰ্জন, পদম কৌটি

ব্যয়ো হয়। সেৱাৰ দ্বাৰা হোৱা উপাৰ্জনখিনি বিকৰ্ম কৰিলে নোহোৱা হৈ যায়। বাবাৰ ওচৰত সকলো হিচাপ থাকে। এতিয়া সন্মুখত পঢ়াই আছে মানে সকলো হিচাপ তেওঁৰ হাততে আছে। পিতাই বিচাৰে যে কোনো সন্তানে বিকৰ্ম নকৰক, বিকৰ্মৰ দ্বাৰা বহুত পাপ হয়। যজ্ঞসেৱাত হাড় দিব লাগে। দধীচি ঋষিৰ উদাহৰণ দিয়া দেখা যায়। তেৱোঁ পদবী পায়। নহ'লে প্ৰজাসকলৰো ভিন্ন ভিন্ন পদবী আছে। প্ৰজাসকলৰো চাকৰ-চাকৰণি থাকিব। হয় তাত দুখ নাথাকিব কিন্তু ক্ৰমিক নম্বৰ অনুসৰি পদবী থাকিবই। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- ১) স্মৰণৰ যাত্ৰাত ভাগৰি যাব নালাগে। এনেকুৱা সঁচা স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে যাতে অন্ত সময়ত পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো মনলৈ নাহে।
- ২) সত্য পিতাৰ মতত চলি সঁচা উপাৰ্জন কৰিব লাগে। নিজৰ মনৰ মতত চলিব নালাগে। সৎগুৰুৰ কেতিয়াও নিন্দক হ'ব নালাগে। কাম-ক্ৰোধৰ বশীভূত হৈ উল্টা কাম কৰিব নালাগে।

***বৰদান:- নিজকে অৱতৰিত হোৱা অৱতাৰ বুলি ভাবি সদায় উচ্চ স্থিতিত থাকোতা সূক্ষ্মলোক নিবাসী ফৰিস্তা (পৰী) হোৱা।**

যেনেকৈ পিতা অৱতৰিত হৈছে, তেনেকৈ তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলেও সন্দেশ দিবলৈ ওপৰৰ পৰা তললৈ অৱতৰিত হৈছা। তোমালোক সূক্ষ্মবতন বা মূলবতনৰ বাসিন্দা হোৱা। দেহ ভাব ৰূপী মাটিত অথবা পৃথিৱীত তোমালোকৰ বুদ্ধিৰূপী ভৰি পৰিব নোৱাৰে। সেইবাবে ফৰিস্তাৰ ভৰি সদায় আকাশৰ ওপৰত দেখুওৱা হয়। সেয়ে তোমালোক সকলো আটাইতকৈ উচ্চ স্থিতিত থকা সূক্ষ্মলোক নিবাসী অৱতৰিত হোৱা অৱতাৰ। এইটো স্মৃতিৰে সদায় উৰন্ত কলাত উৰি থকা।

***শ্লোগান:- স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ বাবে তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা সন্তানসকলেই পিতাৰ পৰা আশীৰ্বাদ আৰু অভিনন্দন পায়।**

!!ওম্ শান্তি!!
